

Ordføreren for Forslagsstillerne

(S. Jensen [Kjøbenhavns 10de Valgfreds]): Jeg tillader mig paa det bestemteste at bestræbe, at Fagforeningerne ere politiske Foreninger. Det socialdemokratiske Parti har andre Foreninger, sine Vælgerforeninger, hvorigennem det fremmer sine politiske Formaal; dem have vi baade i Kjøbenhavn og hele Landet over. Fagforeningerne ere derimod Foreninger af Arbejdere, tilhørende samme Fag, ligesom der jo ogsaa dannes Foreninger af andre Klasser for at fremme disse Klassers Interesse. Naar det ærede Medlem siger, at Fagforeningerne ere en ensidig Klasserepræsentation, saa vil jeg spørge: Hvad ere saa Mesterforeningerne andet? (S. Hage: Ja, men hvem vil give dem Statens Penge?) De faa jo Statens Penge hvert eneste Aar til at holde Foredrag for, og de faa Penge til at holde Udstilling for osv. — vi derimod kunne ikke faa dem. Vi forlange altsaa slet ikke andet end at blive stillet lige i dette Tilfælde. Men det ærede Medlem har maaske haft en bestemt Hensigt med, hvad han her har fremsat, nemlig at faa Spørgsmaalet om denne Sags Kerne noget stillet i Skygge for Spørgsmaalet om, hvem der skulde beskæftige sig med Uddeling af disse Penge. Vi have stillet Forslaget saaledes, som vi have, idet vi mente, at det skulde være en Løsning af Spørgsmaalet, men for os kommer det selvfølgelig absolut an paa at hjælpe de arbejdsløse. Jeg tror derfor ikke, at man skal opholde sig for stærkt ved den Side af Sagen, hvem der skal uddele Pengene og paa hvilken Maade dette skal ske. Spørgsmaalet er: Vil man i det hele taget fra Statens Side gaa ind paa det Princip, her er foreslaaet? Det er her, jeg haaber, det skal kunne lykkes at naa en Forstaelse, og naar man blot dertil, vil man sikkert ogsaa nok blive enig om Maaden, hvorpaa man skal uddele disse Penge. I øvrigt tillader jeg mig at hævde, at Arbejderne have den samme moraliske Ret som andre Samfundsklasser, og at deres Foreninger staa lige saa naturlig som Repræsentanter for deres Klassers Interesser som de øvrige Samfundsklassers, og de have da Ret til at blive betragtede som lige saa upartiske Organer. Jeg siger derfor, at den Vej, vi have foreslaaet her, er for saa vidt praktisk og fuldt ud forsvaret, men vil! Nøgledagen ikke gaa den Vej, maa man gaa en anden Vej; Kernen i Spørgsmaalet er, om man vil komme de arbejdsløse til Hjælp. Man vilde ikke indlade sig derpaa tidligere paa den Maade, vi da foreslog, nu have vi foreslaaet at gøre det paa en anden Maade, men den Vej synes man heller ikke at ville

gaa ind paa. Jeg spørger da: Ud hvilken Vej vil man da gaa?

Formanden (Sofus Høgsbro):

Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 2den Valgfreds (S. Hage) har Ordet for en kort Bemærkning.

S. Hage: Spørgsmaalet om Bidrag til Fagforeningernes Foredrag er i hvert Tilfælde et helt andet Spørgsmaal end det, her foreligger, og som det ærede Medlem saa, var der ogsaa inden for det Parti, som jeg tilhører, delte Meninger om, hvorvidt man kan gaa den Vej eller ikke. Jeg paastår, at lige saa lidt som man her bør anbefale, at give Fagforeningerne Statens Penge, lige saa bestemt bør man modsætte sig, at give Arbejdsgiverforeningerne Statens Penge til Fordeling i lignende Tilfælde. Spørgsmaalet om almindelig oplysende Foredrag kan ikke sammenlignes med Spørgsmaalet om Anvendelse af Statens Midler i saadanne Tilfælde, som gælde Arbejdsløshed.

Golding:

Jeg skal ikke trætte Tinget med et vidtløftigt Foredrag. Det staar for mig, som om det foreliggende Forslag ikke har nogen synderlig Udsigt til at blive til Lov. Som det foreligger, er man sikker paa, at det ikke bliver det, da den højterede Minister har erklæret, at han ikke vil tage imod det. Da jeg nu er overbevist om, at Følelsen hos hvert enkelt Medlem her i Tinget er for gerne at ville komme de arbejdsløse, de virkelig uskyldigt arbejdsløse, til Hjælp, har jeg tænkt mig, at det Udvalg, hvortil dette Forslag mulig vil blive henvist, kunde tage under Overvejelse, om det ikke kunde lade sig praktisere at føre Lovforslaget igennem saaledes, at man kunde komme ind paa at hjælpe de arbejdsløse paa en anden Maade, Vi vide, at der i Kjøbenhavn er en Mængde Hjælpeforeninger, som ikke tage Hensyn til noget som helst politisk Standpunkt, og som hjælpe de arbejdsløse ved privat Initiativ. Hvad om nu Staten efter en nærmere Forhandling med dem paatog sig at støtte disse Foreninger med en vis Sum, dels for Kjøbenhavns Vedkommende, og dels gennem de tilsvarende Foreninger, der findes rundt omkring i Landet? Paa Landet og i Købstæderne har man jo de fri Fattigkasser. Hvis man tilstød et aarligt Bidrag til dem, saaledes lat de bedre kunde overkomme det, der her haves for Dje, nemlig at hjælpe de virkelig trængende arbejdsløse, vilde man vistnok i den Retning kunne faa de ærede Forslagsstilleres Assistance, thi de have jo erklæret, at det, det kommer an paa for dem, er at hjælpe de